BEDA VENERABILIS. HIERONYMUS
2. Viertel 12. Jh. Seite 97r
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36488
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

quod spē hominis ascendit in cēlū. & spē iumenta descendit in terrā. & cum
carne dissoluūtur. si tamen huī rei aliq̄s ecclesiasticus. & disciplinis cēlestibus
erudītus. & rei quasi dubiē certus adsertor sit. Hēc interim iuxta litterā.
quantū autē ad spiritualē intelligentiā. ponē. quō homines & iumenta
saluos faciat dīns. & in alio loco. iumentū inq̄t ego sū apud te. & in omnib̄
pphetis homines & pecora in hierusalē saluata dicuntur. & impleri terrā
repmissionis pecoribus & armentis. q̄s sēt utrū sēs q̄ hominis appellatio
ne dignus ē ascendat in cēlū. utrū peccator q̄ iumentū uocatur descen
dat in terrā. Fieri potest p incerto uitē huius & lubrico statu. ut & iustus con
cidat. & peccator cēurgat. Et ñ numquā cōtingit. ut rationabilior & erudītior
in scripturis. idē homo ñ circūspectē ut sententia sua dignū est. uiuat. &
deducatur ad inferos. & simplicior atq; rusticior: q̄ iumentū hominis compa
ratione dicatur medīū uiuat. & martyrio coronētur. & paradysi fit colonus.
Et uidi q̄a non est bonū. ñ q̄d lētabitur homo in opere suo. q̄a hēc est pars eius.
Quis enī adducat eū. ut uideat id q̄d futurū est post ipsū. Peo q̄d posum̄
ut uideat id q̄d futurū ē post ipsū. aptius interpretatus est symmachus dicens.
ut uideat ea quē futura s post hēc. Nihil est q̄ bonū in uita ista. ñ q̄d lētatur
homo in opere suo faciens elemosynas. & futuros sibi thesauros in regno cēlorū
pparans. Hanc solā habentē portionē. quā nēc fur nēc latro ualet. nēc ty
rannus auferre. & quē nos post mortē sequatur. Hēc enī possum̄ cū hēc uita
fuerit dissoluta. rursū nris laboribus pfrui. aut scire quē in mundo futura
sint. Postea aliter superiori errore turbatus. q̄d putarē imō homines
& bestias nihil esse. In hanc sententiā parue opinionis deductus sū. ut nihil
aliud boni dicerē. ñ pscientē capere uolūtatē. Heq; enī cū semel nos dissoluissē
interitus. posse his pfrui adsereret. a quib̄ recederem̄ in gratū. Alii de hoc
q̄d ait. q̄s enī adducet eū. ut uideat eā quē futura sunt post. sed illa intelli
gentiā retulerunt. ut dicerent melius ē suis hominē laboribus pfrui. q̄a
hoc solū de substantia possē auferre. cū enī mors uenerit. nescire quali
sit herede moriturus. utrū dignū an indignū suis opib̄ pfruat. Et ēuersus
sū ego. & uidi uniuersas calūpnias quē fiunt sub sole. & ecce lacrimē eorū
q̄ calumpniā sustinent. & ñ est q̄ eos consolētur. & in manib̄ calūpniantiū
eos fortitudo. & ñ est eis consolator: Post hanc cogitationē mentē meā
oculosq; conuertī. ut uidērē calūpniatores. & calūpniā sustinentes. & ecce
hi q̄a potentioribus obpimunt lacrimis q̄s solū habere in calamitatibus
licē. ra inuidiā pstantes. consolatorē ñ queunt reperire. & q̄ maior
miseria sit. & inconsolabilis dolor: calūpniatores uident in suis iniqui
tatib̄ fortiores. & hēc est causa qua ñ ualeant consolari. Plenius hunc